

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ῥ' ἀποβλέτουν γυναικας.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ στὸ φύλλο μου, **Φινέτο λά μουζικα**

Ἔρε πάλι !

Ἄμαν, ἄμαν, ἀμανέ, ἀμάν, κουζούμ, — τὰ ἴδια !

Αὐτὸ τὸ τραγουδι θὰ τὸ τραγουδήτε σεῖς ἀπὸ τὴ χαρά σας εἰς τὸ ἐξῆς, διότι ἀπὸ τὴ Πέφτη θὰ σὰς βάλω ἐπιφυλλίδα, καὶ τί ἐπιφυλλίδα ; Μὲ ζουγραφιαῖς, ἀλλὰ εὐρωπαϊαί.

— Καὶ πῶς θὰ ἐπιγράφεται αὐτὴ ἡ ἐπιφυλλίς, καὶ περὶ τίνος θὰ διαπραγματεύεται ; μὲ ρωτᾶτε, ὡς φέρει πεῖν, σεῖς.

— Αἶ, κύριοι, δὲν σὰς τὴν λέγω, γιὰ νὰ σὰς μάθω νὰ μὴ βιάζεσθε σὰν τὴν νύφη στὸ κρεβάτι, ὡς λέγει ἡ παροιμία τῆς παροιμίας.

— Θὰ ἦνε περίεργη ; ἐρωτᾶτε καὶ πάλι.

— Καὶ τί ἔγραψα ἐγὼ, καὶ δὲν ἦτο ὠραῖο καὶ δὲν ἦτο ἄσχημο ; Ἐγὼ — πάλι θὰ κάνω ἔπαινο τοῦ ἑαυτοῦ μου — εἶμαι ὁ μόνος ἐπιφυλλιδογράφος ὅλων τῶν σατυρικῶν ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν. Χάριν ἐμοῦ ἔγραψε καὶ ἡ κοτζάμ Κ. κλειώ τόσα καὶ τόσα, καὶ κόντεψε νὰ μὲ κάνῃ, ὅτι εἶμαι ὁ κακοηθέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ὅλη ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ζῶ ἀπὸ τὰ κοιλοπόνια τῆς μέλας μου — ἄς ἦναι καὶ τῆς μάνας σας — γνωρίζει, ὅτι εἶμαι ὁ ἐντιμότερος τῶν πολιτῶν.

Αὐτὴ ὅλη τὴν περιουτολογία σας τὴν λέγω, διὰ νὰ σας δώσω νὰ καταλάβετε, ὅτι εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα μου ἀχρεῖτα οὐκ ἔστιν, παρὰ κάπου κάπου, ὅταν τὸ φέρνῃ ὁ λόγος.

— Ἐρωτᾶτε πάλι, — διότι εἶσθε πολὺ περίεργοι, τὴν ἔχω μεγάλη ἢ μικρὴ τὴν ἐπιφυλλίδα μου, δηλαδῆς.

Σὰς ἀπαντῶ :

— Μικρὴ καὶ θὰ σας τὴν δεῖξω. Μόλις θὰ βαστάξῃ μία ἑδομάδα.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Ἄλλη.

— Καὶ παραέπειτα ;

— Ἄλλη. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Αἰσχρά ὅμως ὄχι.

Γελοῖα ὅσα θέλετε. Ὡστε νὰ τὰ διαβάζουν καὶ τὰ κορίτσα, νὰ γελοῦν, ἄνευ κινδύνου ἀνηθικότητος.

Λέει μία ἄλλη παροιμία :

Νὰ μὴ τὸ ἔχῃ ἡ κουτρα νὰ κατεβάξῃ ψύραις.

Μερικοὶ, λοιπὸν, νομίζουν, ὅτι, ἂν ἀπομιμηθοῦν τὸ ὄφος τινός, ὅτι μπορεῖ νὰ κάμουν δουλειά.

Δηλαδῆς, μ' ἄλλα λόγια, θέλουν νὰ μοῦ κάμουν ἀντιπολήτεις.

Μωρὲ ἐμένα μ' ἀγαπᾷ ὁ λαὸς, καὶ μὴ χάνεσθε.

Μιὰ φορὰ ἔγραψα ἐγὼ καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνη μιὰ ἐπιφυλλίδα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν. «Τὰ μυστήρια τῶν Ἀθηνῶν» καὶ ἐπειδὴ ἔκαμε φηγούρα καὶ ἀπεβλήθη ἐκ τῆς βουλῆς ὁ βουλευτὴς Νικολάκης Ἀμβράζης τὸ πῆρην ὅλοι κάθο, τὸ δέσαν σὲ μεταξωτὸ μαντύλι.

Ἐβγήκε ἡ Ρουκέτα ἐνὸς φίλου, — τὴ θυμᾶσθε δὲ, — δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο νὰ γράψῃ παρὰ ἐπιφυλλίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὰ μυστήρια τῶν Ἀθηνῶν» ἀλλὰ ἔσβυσε σὰν ρουκέτα.

Δὲν εἶχε τὸ χουῦ.

Τώρα πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἔκδοσις μιᾶς ἕως προχθὲς ἐκδιδομένης ἐφημερίδος

Ὁ Τοξότης,

καὶ ξέρετε τί λέει ; Ὅτι τάχα ἔχει πενήντα χιλιάδας συντάκτας, οἱ ὅποιοι συνίστανται, σὰν κ' ἐμὲ, ἀπὸ ἕνα, καὶ θὰ γράφεται εἰς δημόδη γλῶσσα, ὅπως γράφω κ' ἐγὼ τὴν ἐφημερίδα μου, — ἀπομίμησις — καὶ θὰ βάνῃ ἐπιφυλλίδα — τί νομίζετε ; — «Τῶν Ἀθηνῶν τὰ μυστήρια.»

Πρὲ δὲν πιάνετε μπάζα, καὶ σεῖς δὲν ἐγεννηθήκατε σατυρογράφοι.

Ἀκόμη ξέρετε καὶ τί ἄλλο γράφουν στὸ πρόγραμμά των ;

Ὅτι θὰ καταγίνουν μάλλον εἰς τὰ κοινωνικὰ παρὰ στὰ πολιτικά.

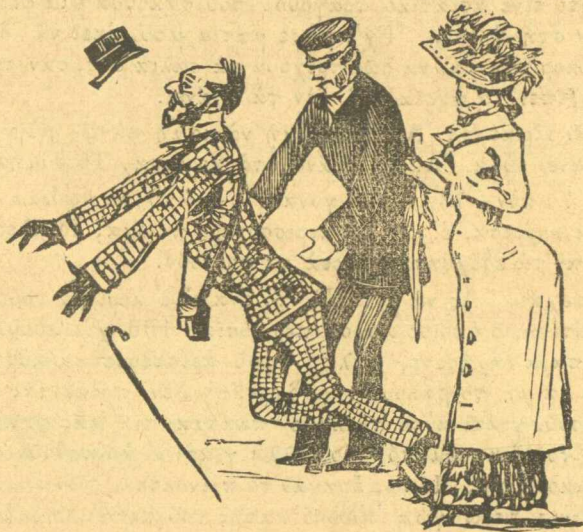
Δουλεῖα τὴν ὁποίαν μόνος ἐγὼ ἐφεύρον γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης, ἐγὼ δὲν ἀνήκω εἰς κόμμα, ἐγὼ εἶμαι ὁ θεὸς τῆς τιμίας σατυρογραφίας, διότι, κάνένα γαιδοῦρι δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ προσάψῃ κάμμειαν ὅτι διέπραξα ἄτιμον πρᾶξιν, σεῖς ὅλοι οἱ ἄλλοι — ἀνεξαιρέτως — σατυρικοὶ δημοσιογράφοι ἔχετε καὶ κάτι τι κωλοβωμένη τὴν οὐρά σας

στό κόσμο—άνευ επιστροφής, ήγουν της, άνεπιστροφή.

Αυτά τὰ άντικείμενα τής κουβέντας τὰ άπαγορεύει ο νόμος, ο οποίος λέγει, εκεί που τὸ γράφει, ὅτι «εἰς καταστήματα εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται χρῆσις μεθυστικῶν ποτῶν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπηρετοῦν γυναῖκες.

Τ' άκούς κουμπάρα μου ; Τ' άκούω νὰ λές !

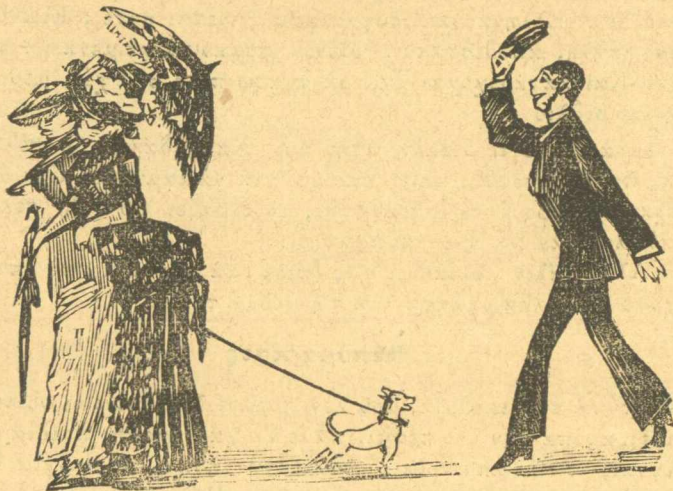
Θέσις τής αὐτοῦ μεγαλειότητός μου, ὅταν μιὰ βραδειὰ με πυροβόλησαν στὸν Πειραιᾶ καὶ κόντεψα νὰ τὰ κάνω—άπάνω μου, με συμπάθειο— Καταλάβατε ;

Κύριε Διευθυντά

Ἡ Αἰκατερίνη Ἀποστόλη Δημητρίου ἔχει στή συνοικία τοῦ Γκαζ βλογια. Τρέχα τσάκος την. Εἶνε κρίμα νὰ βλογιασθοῦν καὶ τὰ ἐκεῖ άθῶα πλάσματα, τὰ ὁποῖα μοῦστειλαν ἐπιστολή. Ἐννοοῦμεθα.

—Ἐ βίβρα σου ! Ἴδου πῶς ήθικοποιοῦνται οἱ άνθρωποι στής μπουραρίας.

Θέσις τής αὐτοῦ μεγαλειότητός μου ὅταν πρό ἑτῶν ήμου στὴν Εὐρώπη. Εἶμουν ἕνας ἐργολάβος, μπό, μπό, τρομάρα σας.

Εἰς τὸ ἐν Βόλῳ

φαρμακεμπορεῖον καὶ φαρμακεῖον τοῦ κ. Ζαφειρίου Α. Σφόρα πωλεῖται γάλα Ἑλβετίας γνήσιον καὶ φτεινότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο φαρμακεῖο. Ἐγὼ ήπια μιὰ φορὰ[άπ' αὐτὸ καὶ ἔγινα ἄλλος τόσος ἀφ' ὅσο ήμουνα. Κοντεύω νὰ μὴ γνωρίζω τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐγίνα ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Φτού μου, νὰ μὴ βασκαθῶ.

Ἄσα γράμματα

μοῦ στείλαν, ἐκεῖνοι που μοῦ στείλαν καὶ δὲν τὰ βλέπουν δημοσιευμένα, πρέπει νὰ μάθουν, ὅτι θὰ τὰ δημοσιεύσω, διότι ἐγὼ πάω νὰ τρελαθῶ ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματα. Κατήνητσα χειρότερος καὶ ἀπὸ Εἰσαγγελέας.

Τύπος κρασοπατέρων

Γιάννης Κακάμπεης ἢ Μπουστάκας—Κρασι αἰ, πρώτης! Σταυρῆς. Βρὲ ἀδελφέ, αὐτὸ εἶναι μουστιά. Γιάννης, Ἄ μπᾶ, ἐγὼ δὲν ἔπια κάνένα καὶ μέθυσα. Σταυρῆς Ἐγὼ, θὰ τὸ πιῶ κι ἄς μεθύσω.